Adres : P.K. 68
ZONGULDAK
Fiyatı : 100 krş.

İŞÇİ DAVASI

barış — demokratik haklar — sosyalizm

YIL : 2 — SAYI : 65

2 EYLÜL 1976

> «Sadece belirli bir sınıf, yani şehir işçileri, genel olarak fabrika ve sanayi işçileri, kapitalin boyunduruğundan kurtulma mücadelesinde, bu mücadelenin fiilen yürütülmesinde, zaferin sağlanması ve pekiştirilmesi mücadelesinde, yeni sosyalist toplumsal sistemin kurulması çalışmasında çalışan ve sömürülen kitlelere önderlik yapabilecek niteliktedir.»

SERMAYE SINIFININ TEHDİDİ

BAŞYAZI

Sermaye sınıfının işçi ücretlerindeki artışlardan ve sendikalardan şikayetleri her geçen gün artıyor. Buna bir çare bulmak için toplantı üstüne toplantı yapıyorlar. Örneğin Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS) «Toplu sözleşmelerle ücretler ekonomiyi tahrip edici yönde ve anormal biçimde artmaktadır» (1) diyerek, bu konuda olağanüstü toplantıya gitmektedir. Arkasından bütün sermaye sınıfı temsilcilerinin katıldığı ortak bir toplantı yapılmaktadır. Onlar ücret artışlarının üretilen malın maliyetini, dolayısıyla fiyatını arttırdığını ve böylece pahalılık olduğunu ileri sürüyorlar. Hatta ücret artışları patronları o kadar zor duruma sokmaktadır ki iflaslara sebep olmakta, fabrikalar kapanmaktadır.

Sermaye sınıfının bu iddiaları tamamen gerçeklere aykırıdır. Başta kendi hazırladıkları raporlar durumun hiç de iddia ettikleri gibi olmadığını göstermektedir. Bu raporlara göre Türkiye'de son beş yıl üst üste sabit fiyatlarla yüzde 7,8 kalkınma hızı sağlanmıştır. Yine kendilerine göre «hele dünya ekonomisinin genel bir duraklama dönemine girdiği yıllarda böyle bir kalkınma, bir ekonomi için ihmal edilmeyecek üstünlüktür.» (2)

Kalkınma hızı sadece havaların iyi gidişinden ve tarım ürünlerin bolluğundan ileri gelmemektedir. Tarımsal üretim yanında, sanayi kesiminde de üretim artışı devam etmektedir. Son beş yıl içinde Türkiye'de Gayri Safi Milli Hasıla (GSMH) içinde tarım ve sanayi kesiminin payları eşit düzeylerde seyretmiştir. Dayanıklı tüketim mallarında fiili üretim artışı ortalama yüzde 20'dir. (3)

Yatırım artışları da devam etmektedir. Tarım dışı kesimlerde Üçüncü Beş Yıllık planda öngörülen hedeflerin aşılacağı söylenmektedir. Özellikle imalat sanayisinde plan hedefinin üstünde yüzde 198'lik bir gerçekleşme hesaplanmaktadır. Demek ki patronlar yüksek kazançlar elde etmekte ve kazançlarının bir kısmını yeni yatırımlar için kullanmaktadırlar. Ayrıca yine yayınladıkları raporlara göre, kapasite kullanımı artmıştır. Yani fabrikalar hiç boş durmamakta, devamlı mal üretmekte ve ürettiği malı satabilmektedir.

Bütün bu gerçekler karşısında ücret artışlarının ve grevlerin sanayinin çalışmasını ve gelişmesini engellediği nasıl söylenebilir. Demekki patronların işçi ücretlerinden şikayetçi olmalarının ve sendika düşmanlıklarının sebebi başkadır.

1 — Sermayedarlar (kapitalistler) kazançlarının hem nisbi (kâr oranının artışı) hem de mutlak olarak artmasını istemektedirler. Varlıklarını daha da büyütmek istemektedirler. Böylece bir fabrikayı iki senede amorti edip, her iki senede bir yeni fabrika kuracak kadar kazanmak istemektedirler.

2 — Patronlar ücret artışlarından çok, işçi sınıfının artan militanlığından, ekonomik ve siyasi mücadelesinin gelişmesinden ürkmektedirler. Uzun vadede sosyalizmin işçi sınıfı hareketiyle birleşmesinden korkmaktadırlar. Onlar aslında işçi ücretlerinin artışından pek fazla şikayetçi değildirler. Ancak bunun mücadele ile alınmasına karşıdırlar. Onlar istiyorlar ki ücret artışlarını, işçiler mücadele ile sağlamasın. Bu artışlar mücadelesiz olarak vukarıdan - aşağıya patronlar tarafından sağlansın. Böylece işçi sınıfı mücadele alışkanlığı kazanmasın ve bilinçlenmesin. Önemli olan ücret artışları değil, bu artışları sağlamak için yapılan sınıf mücadelesidir. Nitekim önde gelen patronlardan Ertuğrul Soysal bunu açıkça ifade [illegible] verenler pazarlıksız olarak vermeye hazırdırlar. Tartışılan konu sendikaların saldırıları ve işyerlerindeki işçi eylemleridir.»

Patonlar değil işçilerin ekonomik ve siyasi bilinç kazanmasını, sendikaların bile olmadığı dikensiz gül bahçesi istemektedirler. Açıkça sendikanın zararlı olduğunu, emek sermaye kardeşliğini bozduğunu, işyeri disiplinini bozduğunu iddia etmektedirler. Onlar eski günlerin özlemini duymakta, işçileri istedikleri gibi çekip - çevirdikleri, dövüp - sövdükleri bir düzeni özlemektedirler.

3 — Aslında büyük sermayedarların asıl şikayetleri, işçi ücretlerinden değil, kendileriyle aynı mükellefiyetleri paylaşmıyan küçük işyerlerindendir. Bu işyerleri : doğru dürüst vergi vermemekte, sigorta primi ödememekte, işyerinde sendika ile uğraşmak zorunda kalmamaktadırlar. Bu durum büyük sermayedarların «tekel fiyatı» koymalarını engellemekte ve tekelleşmeye engel olmaktadır. Asıl sorun tekelleşme sorunudur. Ve burada büyük sermaye ile küçük işletmeler arasında çelişki vardır.

4 — Son olarak büyük sermaye devletin varlığını görmek istemektedir. Daha doğrusu siyasi iktidarların devlet gücünü kendi çıkarları doğrultusunda kullanmasını istemektedir.

Sermaye sınıfının bu yaygaraları tamamen ikiyüzlü ve aldatmacadır. İşçi sınıfı ve onun ekonomik ve siyasi örgütleri sermaye sınıfının yalanlarını yüzüne vurmalı, hiç bir zaman onların sahalarına çekilip, kendini savunma durumuna düşmemelidir.

---

1 — MESS - işvere gazetesi, sayı : 272
2 — TÜSİAD raporu - 1976 yılının ikinci yarısına girerken.
3 — Görüş - Ağustos 1976

İŞÇİ DAVASI

- **KIDEM TAZMİNATI KALDIRILMALI.**
- **YILLIK ÜCRETLİ İZİN ARTTIRILMIYACAK.**
- **HAFTALIK ÇALIŞMA SÜRESİ KISALTILMIYACAK.**
- **1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMI OLARAK KABUL EDİLMİYECEK.**
- **ÜCRET ARTIŞLARI DURDURULACAK.**

26 Ağustos toplantısından görünüş. (Foto : İşçi Davası)

(İstanbl - İşçi Davası)

Büyük sermayedarlar son bir yıldır devamlı çığırtkanlık yapıyorlar. İşçi sınıfının var olan kısıtlı ekonomik ve demokratik haklarını elinden almak için yoğun çaba sarfediyorlar. Durmadan aralarında gizli - kapalı toplantılar yapıyorlar. Ne yapıp yapıp işçi haklarını kısıtlamak, ellerinden gelirse kaldırmak istiyorlar.

Bu toplantıların sonuncusu 26.8.1976 tarihinde İstanbul'da yapıldı. Türkiye'de ne kadar büyük patron varsa bu toplantıya katıldı. Bütün patron kuruluşlarının temsilcileri bu toplantıya katıldı. Bu toplantıda işçi sınıfına karşı nasıl mücadele edeceklerini konuştular. Toplantı basına ve dinleyicilere kapalı olarak yapıldı.

İşveren Sendikaları Başkanı Halit Narin.

Toplantının başında, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Yönetim Kurulu Başkanı Halit Narin bir açış konuşması yaptı. Ve kısaca şunları söyledi :

> «İçinde bulunduğumuz dönemde işçi sendikacılığında gördüğümüz sorumsuz tutum ve davranışlar doğrudan doğruya veya dolaylı şekilde bu rejimi tehdit eder mahiyet almaya başlamıştır.
>
> «... grevler nedeniyle kaybolan işgünü sayısı, sosyal çalkantıya sebebiyet verecek, çalışma barışını zedeleyecek ve rejimi tehlikeye sokacak niteliktedir.
>
> «... Diğer taraftan işçi sendikaları batıda gördüğümüz şekilde işçiye hizmet verme yerine, sadece toplu sözleşme akdetmek suretiyle ücret sendikacılığı yapma yoluna gitmişlerdir.
>
> «İşçilik maliyetleri çok yüksektir. İşçilik ücretleri maliyet ve fiyatları artırmak suretiyle ekonomimizi dar bir boğaza sürüklemektedir.»

Halit Narin konuşmasının sonunda, patronlar olarak neler yapmaları gerektiğini madde madde sıralamıştır.

Cephe hükümeti, devamlı olarak, büyük sermayenin baskısı altındadır. Esasen sermaye sınıfının ortak iktidarıdır. Görevi sermaye sahiplerine (kapitalistlere) hizmet etmektir. Devlet gücünü onların lehine ve başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ücretlilerin aleyhine kullanmaktır.

Cephe iktidarı bu görevlerini yerine getirmek için iki önemli yasa (kanun) tasarısı hazırlamıştır.

Birincisi : «Ücret, fiyat ve Gelirler Kurulu» kurulmasıyla ilgili tasardır. Tasarıya göre, bu kurul, işçi ücretlerindeki artış isteklerini bazı esaslara bağlıyacaktır. Daha doğrusu ücret artış taleplerini engelliyecektir.

İkincisi : Kamu iktisadi kuruluşlarında çalışan işçiler adına toplu iş sözleşmesi yapmaya yetkili olmak üzere Başbakanlığa bağlı «Merkezi Toplu İş Sözleşmesi Kurulu» oluşturulması hakkında tasarıdır. Tasarıya göre, bu kurul, aşırı ücret artışına dayanan grevleri önleyecek, işçi ücretlerini belirlerken işçi ve memur ücretleri arasında «paralellik kurulması» gözönünde tutulacaktır.

Sermaye sahiplerinin son yıllardaki en büyük şikayeti «işçi ücretlerindeki artıştır.» Sermaye sahipleri ve onların siyasi iktidarı cephe hükümetine göre, fiyat artışlarının sebebi işçi ücretlerindeki artışlardır. Onun için fiyat artışlarını durdurmanın birinci çaresi, işçi ücretlerindeki artışı durdurmaktır. Her iki tasarının da amacı :

1 — İşçi ücretlerindeki artışı durdurmak

2 — İşçi sendikalarının gücünü ve etkinliğini kırmaktır.

Esasen sermaye sahipleri ötedenberi ücret artışlarını önlemek için işçi - işveren - hükümet üçlüsünden oluşan bir «Ücretler Konseyi»nin kurulmasını istemektedirler. Cephe hükümetinin yeni yasa tasarıları, sermayedarların bu isteklerini yerine getirmek amacını taşımaktadır. Ancak sermayedarlar cephe iktidarının çalışmasını yine de yeterli bulmamakta «hükümet işçi - işveren ilişkilerinde istenilen hareketliliği gösterememiştir» demektedirler.

İŞÇİ SINIFININ GÜCÜ

Ancak, cephe iktidarının yeni yasa tasarıları bütün sendikalar tarafından tepkiyle karşılanmıştır. Gerek DİSK'e bağlı sendikalar, gerek Türk - İş'e bağlı sendikalar bu yasaların gerçekleşmesine karşı koyacaklarını açıklamışlardır. Sermaye sınıfının has adamı Halil Tunç bile «Bu hükümet işçi haklarını kısamaz» demek zorunda kalmıştır. İşçi sendikalarının bu toplu tepkisi karşısında cephe iktidarı bir adım geri atarak, şimdilik bu yasa tasarılarını hasır altı etmiştir. Hatta Başbakan Demirel, böyle bir tasarıdan haberi yokmuş gibi «işçi hakları geri alınmaz, yenileri verilir» demiştir. Fakat cephe iktidarının bu tutumu aldatıcıdır ve ilk fırsatta bu kanunları çıkartmaya çalışacaktır.

SERMAYE SAHİPLERİ VE DEMİREL

Cephe iktidarı bir yandan işçi haklarını kısıtlamanın yollarını ve fırsatlarını ararken, öte yandan sermaye sahiplerine daha fazla hizmet edebilmeye çalışmaktadır. Bu amaçla başbakan Demirel 16 Ağustos'da, İstanbul'da sermaye sınıfının önde gelen temsilcileri ile uzun bir toplantı yapmıştır. Bu toplantıda sermayedarlar, sömürülerini ve kazançlarını daha fazla arttırabilmek için bugünkü siyasi iktidarlardan neler beklediklerini anlatmışlardır. Ekonominin kendi çıkarları doğrultusunda düzenlenmesi gerektiğini belirtmişlerdir. Ve devlet gücünün sermaye sınıfının çıkarına nasıl kullanılması gerektiğini açıklamışlardır. Başbakan Demirel'de, sermaye sınıfının en sadık hizmetkârının bugünkü cephe iktidarı olduğunu, onun için kendisini desteklemeleri gerektiğini anlatmıştır.

Başbakan S. Demirel 16 Ağustos'da İstanbul'da sanayiciler, bankacılar, tüccarlar ve iş adamlarıyla yaptığı toplantıda.

sosyalist ülkeler

SOVYETLER BİRLİĞİNDE MADEN İŞÇİLİĞİ

- Maden işçileri en yüksek ücreti alıyor.
- Sıcak yemek yerin altına kadar götürülüyor.
- Haftalık çalışma 30 saattir.

Sovyetler Birliği maden ocaklarında bir galeri.

Dünya enerji tüketimindeki artış ilerlemeyi gösteren kesin bir delildir. Tahminlere göre 1980 lerde toplam enerji ihtiyacı kömür cinsinden on-oniki milyar tona ulaşacaktır.

Buna karşılık petrol ve tabii gaz kaynakları kısıtlıdır. Fakat yüzlerce yıl yetecek kömür mevcuttur. Bir çok kapitalist ülkede ise kömür endüstrisi bir kriz içindedir. Ortak Pazar ülkeleri üretiminde 1965-1974 arası yüzde 30 luk bir düşüş vardır. Batı Almanya'da 1960 yıllarında 500 bin maden işçisi varken, 1974 de 200 bin kalmıştır.

Kömür kapitalistler tarafından önemsenmemektedir. Çünkü petrol ve tabii gaz istismara açık kaynaklardır. Böylece (kapitalistler) az gelişmiş veya gelişmekte olan ülkelerin hammadde kaynaklarını sömürebilmektedirler. Petroldeki son kriz kapitalist blokun dar görüşlülüğünü ispatlar. Şimdi ise bu hatalarını tamire çalışmaktadırlar. Ve üretimi azda olsa arttırmışlardır.

Sovyetler Birliği ise ötedenberi enerji kaynaklarının işletilmesinde bir denge kurmaya çalışmıştır. Sovyetler Birliği'nde bu alanda 1 milyon işçi çalışmakta ve enerjinin yüzde 30 luk bölümü karşılanmaktadır.

Kömür madenlerinde ise tüneller hidrolik destekler vasıtası ile açılmakta iç kısımdaki taşıyıcı mekanizma kesici ve yükleyiciye bağımlı olarak çalışmaktadır. Bu işlem bir odadaki tablolar üzerinden kontrol edilmektedir. Buradaki işçiler kol işçisi olmaktan çıkıp birer teknisyen, makina operatörü olmuşlardır. Sovyetler Birliği'nde tüm madenlerin yüzde 60'ı bu mekanizma ile donatılmıştır.

Açık hava madenlerinde de büyük ilerlemeler olmuştur. Güçlü kazma ve delme makinaları ve taşıma kapasitesi büyük olan lokomatifler, kamyonlar kullanılmaktadır. Bogatyr bölgesinde bu yolla bugün 30 milyon ton kömür elde ediliyor. 1980'de bu. 50 milyon ton olacaktır. Bu miktar Fransa'nın toplam kömür üretiminin 2 katıdır. Bu ilerlemenin sebebi ise kömür endüstrisini diğer endüstri kollarından ayırıp tek başına düşünmemektir. Maden İşletme Aletleri Fabrikası'da aynı daireye bağlıdır. Bunlar birlikte yeni gelişmeler üzerinde çalışırlar.

Buna rağmen madencilik diğer endüstri kollarına göre daha fazla gayret isteyen bir iştir. Ama Sovyetler Birliği'ndeki teknik gelişim bunu da hızla yok etmektedir.

Bu görevde çalışan işçiler en yüksek ücret alan guruptur. Daha uzun tatil yaparlar. Giyecek ve sıcak yemek bedavadır. Çalışma saatlerinde sıcak yemek yerin altına kadar götürülür. Yer üstünde çalışan işçilerin bile haftalık çalışma saatleri 30 saattir ve 50 saatlik istirahatleri vardır. Son beş sene içinde yalnız maden işçileri için 160 bin ev, 129 yuva, 30 hastahane, 37 sağlık merkezi, 28 kulüp, 6 tatil merkezi inşa edilmiştir.

Mekanizasyon sayesinde kaza oranları da düşmüştür. Metan zehirlenmeleri bitmiştir. «toz» artık bir tehlike değildir. Gelişim göstermektedir ki, Sovyetler Birliği'nde üretim artacak ve 1980 de 1000 milyon ton hedefi gerçekleştirilecektir.

Maden ocağına işçiler girmeden evvel tozlar yokediliyor.

HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER

Hiç bir topluluk, hiç bir ülke insan hak ve özgürlüklerini kanunlara bağlayamadan yaşayamaz. Hong - Kong'da şu manzaraya sık sık rastlanabilir: «Afyon müptelası, işsiz, güçsüz, kaldırımlardan başka yatacak yerleri olmayan insanlar.» Bu insanlara afyon kullanma hakkı tanınmıştır. Halbuki bu hak verileceğine o insanlara iş bulunsa, kendi kendilerini ve giderek o toplumu mahvetmeseler daha verimli olmazmıydı?

Sovyetler Birliği'nde kişisel özgürlük politik özgürlüğü de içine alır. Konuşma, basın, toplantı özgürlüğünü içerdiği gibi oy hakkı, çalışma, dinlenme, eğitim ve sağlık hizmetleri,emeklilik haklarını içerir. Sovyet kanunları ırk ve millet farkı gözetmeksizin herkese eşit haklar tanır. Bunlar kağıt üzerinde kalan haklar değildir. Aksine Sovyet toplumu tarafından konmuş ve koruyuculuğu üstlenilmiş kanunlardır. Bu öyle bir toplumdur ki kurduğu sistemde işsizlik, enflasyon, ekonomik ve sosyal krizler olmaz.

Sovyetler Birliği'nde kanunlar elbette kapitalist ülke kanunlarından farklıdır. Örneğin: Sovyetler Birliği'nde üretim araçları ve ekonomik kurumlar özel mülkiyet altında değildir. Bunlar toplumun malıdır, herkese aittir. İnsanın insanı sömürmesi söz konusu olamaz. Ve böylece özgürlükler daha iyi korunur.

Sovyetler Birliği'nde bazı kısıtlamalar da vardır. Mesela ırkçılık, din kavgaları yasaktır. SAVAŞ KIŞKIRTICILIĞI YASAKTIR. Bunlar toplumun yapısını korurlar, her türlü istismarı önlerler. Bu kurallar İnsan Hakları Beyannamesi'ne uygun düzenlenmiştir. Beyanname şöyle der: «İnsan hakları ancak bir ülke güvenliğini korumak, iç barışı sağlamak ve demokratik bir toplum yaratmak amacı ile kısıtlanabilir.»

Beyannamedeki maddeler toplumların kendi özelliklerine göre şekillenir. Her ülke kendi kanunlarını yapma hakkına sahiptir. Uluslararası kurumlar hükümetlere karar dikte ettiremezler. Bu, Birleşmiş Milletler'in özünde vardır. Ülkelerin hükümranlık haklarına karışılamaz. Hal böyle iken Sovyet toplumu, bazı gelişmiş kapitalist ülkelerin, diğer az gelişmiş kapitalist ülkelere ve hatta sosyalist ülkelere zorlama, iç işlerine karışma siyasetini anlamakta güçlük çekmektedir.

Sovyet vatandaşları insan hakları konusunda çekinmeden tartışabilirler, bundan kaçınmazlar. Çünkü bu hakları bir devrimle ve bir zaferle elde etmişlerdir.

LASTİK - İŞ İSTANBUL ŞUBE BAŞKANI NİYAZİ KUAS SOVYETLER BIRLIGINI ANLATIYOR..

Niyazi Kuas.

Lastik-İş İstanbul şube başkanı Niyazi Kuas DİSK adına 1 Mayıs'ta Sovyetler Birliği'nde idi. Sovyet Sendikalar Birliği'nin davetlisi olan Niyazi Kuas 1 Mayıs Birlik-Mücadele ve Dayanışma bayramına Moskova'da katıldı. Kuas'ın izlenimleri şöyle :

«Tüm gezdiğim yerlerdeki sanayi tesisleri dev boyutlara ulaşıyordu. Tarımsal ve hayvansal üretim en modern şekillerde yapılıyordu. Kadın emekçiler hafif işlerde çalıştırılıyorlar. Veya bir gün çalışıp, bir gün çalışmıyorlar. Kadınlara bütün iş sahalarında rastlamak mümkün. Bilimsel ve teknik konularda çalışan kadınların sayısının giderek daha da çoğaldığını öğrendik. Bilimsel araştırma enstitülerinde çalışanların yüzde 85'ini kadınlar oluşturuyor.

Ekonomik gelişmesini çok yüksek düzeyde tamamlayan Sovyetler Birliği sosyal yaşam konusunda da çok düzenli bir çizgiye ulaşmış bulunuyor. Konut, eğitim, ulaşım diye sorunlar göze görünmüyor. Kira da oturanlar oturdukları evler için devlete metre karesi 6 kuruştan hesap edilerek kira ödüyorlar.

Çocuklar 1 yaşından sonra kreşlere ve çocuk yuvalarına gidiyorlar. Okul öncesi öğretim çok gelişkin. Küçük yaşlarda eğitim ve öğretim sonucu çocukların mesleki eğilim ve yetenekleri tespit edilebiliyor. Beslenme konusu çözülmüş. Kazanılan parayla her türlü gereksinim (ihtiyaç) karşılanabiliyor. Beslenmeye bol para ayırmak mümkün. Orada bulunduğumuz sırada ilgi çekici bir olayla karşılaştık. Doktorlar haftada bir gün et yememe yasağı koydurdular. Fazla et yemek vücuda zarar verebilirmiş. Buna karşı tedbir alıyorlarmış. Bir çok ülkede halkın ayda yılda bir yüzünü zor gördüğü et gibi önemli bir maddeden halkın böylesine bol yararlanması bence bir refah belirtisidir.

Sovyet Sendikaları'nın 107 milyon üyesi var. Sosyal Sigorta çocuklara çok önem veriyor. Sigorta primi yüzde 2 ve sendika aidatı yüzde 2 kesiliyor. Sigorta primi sendikaların denetiminde kullanılıyor. Dinlenme tesisleri, sağlık yurtları ve benzeri yapılıyor.

Sovyetler Birliği turizm açısından da gelişkin. Yılda üç milyon turist geliyor. Dünyanın ilk ve en büyük sosyalist ülkesi görülmeye değer. İşçi sınıfı iktidarı tüm uygalamaları ile kendini gösteriyor.

Sovyet işçi ve emekçileri güler yüzlü ve dost insanlar. Barış ve dostluğu ağızlarından düşürmüyorlar.

(Bu yazı Lasik-İş dergisinin 94-95 sayısından alınmıştır.

Sovyetler Birliğin de 1 Mayıs törenlerine katılan, çeşitli ülke sendikacıları geçit töreninde.

BLOKSUZ ÜLKELER BARIŞ İSTİYOR

18 Ağustos 1976 günü Sri Lanka (Seylan) nın başkenti Kolomba da hiçbir bloka bağlı olmayan ülkelerin beşinci toplantısı yapıldı. Bu toplantıya dünya nüfusunun yarıdan fazlasını barındıran sekseni aşkın ülke katıldı. Bu ülkeler aynı zamanda dünya hammadde üretiminin çok büyük bir kısmını da ellerinde tutuyorlar.

Bu ülkelerin birçoğu ekonomik, politik ve ideolojik bakımlardan birbirlerinden farklı yapılardadır. Ancak ortak yanları Kapitalist ve Sos- [illegible] te bağlı olmamalarıdır.

Bugün dünyada iki sistem vardır. Kapitalist Sistem ve Sosyalist Sistem. Kapitalist Sistemin kurmuş olduğu NATO, CENTO, SEATO gibi askeri örgütler vardır Sosyalist Sistemde ise bunların saldırganlığına karşı kurulmuş olan Varşova Paktı vardır. İşte bağlantısız ülkeler bunlardan hiçbirine dahil değildirler. Diğer ortak yönleride pek çoğunun azgelişmiş ülke olmalarıdır.

GEÇMİŞTEKİ TOPLANTILAR

Bloksuz ülkeler hareketi günümüze kadar hem sayı hem de nitelik olarak gelişme göstermiştir. Bu gelişme dünya güçler dengesinin değişimine paralel olarak oluşmaktadır.

Bloksuz ülkelerin ilk zirve toplantısı 1 Eylül 1961 de Yugoslavya'nın başkenti Belgrat'da yapıldı. Toplantıya 25 ülke katıldı.

İkinci toplantı Mısır'ın başkenti Kahire'de yapıldı. Bu toplantıya ise 47 ülke katıldı.

Üçüncü toplantı Zambia'nın başkenti Lusakada 8 Eylül 1970 de yapıldı. Bu toplantıya 53 ülke katıldı.

Dördüncü toplantı 4 Eylül 1973 de Cezayir'de yapıldı. Bu toplantıya da 75 ülke katıldı.

Peru'nun başkenti Lima'da 1975 Ağustosunda Bağlantısız Ülkelerin dışişleri bakanları toplandı.

Son olarak Bloksuzların beşinci toplantısı Sri Lanka'nın (Seylan) başkenti Kolombo'da 16. 8. 1976.

ve gelişmelerini engellemektedir. Emperyalizme olan bağımlılıklarını arttırmaktadır. İşte bloksuzluk hareketi emperyalistlerin bu politikalarına bir tepki olarak doğmuştur. Emperyalist ülkeler bu devletleri kendi dümen sularında gitmeye zorlamak için, ekonomik yardım, tehdit ve silahlı müdahale gibi çeşitli metodlar kullanmışlardır.

İkinci Dünya Savaşından sonra savaştan en güçlü çıkan Amerika kapitalist sistemin liderliğini ele geçirdi. Amerika bloksuz ülkeleri ken- [illegible] yandan onlara ekonomik yardım yaparken diğer yandan da sömürge olmaktan yeni kurtulmuş ülkelerin bağımsız hareket etmelerini engellemek için de eski sömürgeciler olan kapitalist Avrupa ülkelerini güçlendiriyordu.

Savaş sonrası bir sosyalist sistem kuruldu. Bu gelişimden korkan Amerika kapitalist sistemin silahlandırılmasını savunmaya başladı. Bu politika neticesinde azgelişmiş ülkelere askeri yardımlar yapılmaya başlandı. Amerika, bloksuz ülkelerin kapitalizmin saldırı örgütleri olan Nato ve benzeri kuruluşlara katılmasına çalıştı. Onları bu katılmaya zorlamak için ülkelerin iç ve dış anlaşmazlıklarını körükledi, ülkeleri birbirine düşman ederek zor durumda bırakmaya ve kendisinin koruyuculuğunu kabul ettirmeye uğraştı.

Başta Amerika olmak üzere emperyalist ülkelerin çabaları durmamıştır. Sadece kullanılan araçlar değişmektedir. Artık emperyalizm sosyalist ülkelerin saldırgan ve savaştan yana oldukları masalını yutturamamaktadır. Dütün dünya sosyalist sistemin barıştan yana çabalarını görmektedir. Ayrıca sosyalist sistemin güçlenmesi emperyalizmin saldırganlığını da kısıtlamaktadır. Bu nedenle emperyalist ülkeler kuvvet yoluyla söz geçiremedikleri bloksuz ülkelere karşı daha ince politikalar uygulamaktadırlar. Sermaye ve tek- [illegible]

sendikayı güçlendirmeye çalıştıklarını açıkladılar.

TÜRK - İŞ Genel Başkanı MSP'ye ve Erbakan'a çok ağır sözler kullandı ve hatta savcılara ihbar etti. Bundan sonra TÜRK - İŞ ve MSP yöneticileri karşılıklı olarak birbirlerini «hasta» ve «manyak» olmakla suçladılar.

Bu arada işveren durumundaki karayolları Müdürlüğü, grevin yasa dışı sayılması için mahkemeye başvurdu. Konya İş Mahkemesi yol işçilerinin grevini yasa dışı bulmadı ve işverenin talebini reddetti.

Bunun üzerine MSP'liler kendilerina bağlı İçişleri Bakanlığı kanalıyla baskılara başladılar. Grevci işçileri sindirmek için polis sevkettiler. 28 Ağustos günü grev yerinde çıkan bir işçi - polis çatışmasında 18 işçi yaralandı.

YOL - İŞ SENDİKASININ 68 BİN ÜYESİ VAR.

YOL - İŞ Sendikası iş kolları yönetmeliğindeki 19 numaralı iş kolunda görev yapıyor. Her türlü yol işleri ile **kamu kesimince** köprü, baraj, tünel, kanal, liman, alan gibi yerlerin yapım, bakım ve onarım işlerinde çalışan işçileri bünyesinde bulunduruyor.

Türkiye'nin çeşitli bölgelerindeki sendikalarıyla YOL - İŞ bir federasyon oluşturuyor. TÜRKİYE YOL, YAPI, İNŞAAT İŞÇİ SENDİKALARI FEDERASYONU'na kısaca YOL - İŞ deniliyor. YOL - İŞ yöneticileri sadece kamu kesimindeki işyerlerinde çalışan 68 bin üyelerinin olduğunu söylüyorlar.

[illegible] nasıl?

Cevap : İşçilerin moralleri çok iyi. Ücretlerini tam olarak alıyorlar.

Soru : Eğitim çalışması yapıyor musunuz?

Cevap : Grev sırasında eğitim yapamıyoruz. İşçilerin ilgisinin az olacağını sanıyoruz. Aslında sendikamız eğitime çok önem verir. Bu arada tiyatro gruplarını da davet ederiz. Son olarak Ankara Sanat Tiyatrosu grubu 403. KİLOMETRE ve İstanbul Dostlar Tiyatrosu da ALPAGUT OLAYI isimli oyunlarını gösterdiler.

Soru : Grevinizi başka sendikalar destekliyor mu?

Cevap : TÜRK - İŞ'e bağlı sendikalarla dayanışma içindeyiz. Ancak DİSK'ten olumlu veya olumsuz bir tepki gelmedi.

Soru : TÜRK - İŞ içindeki siyasi görüş ayrılıklarını nasıl görüyorsunuz?

Cevap : Başlıca iki taraf var. AP'liler eskisi gibi partilerüstü denen politikayı istiyorlar. Bir ise TÜRK - İŞ'in siyasi tercihini açıkça ortaya koymasını istiyoruz. Ben şahsen Türkiye'de demokratik bir sosyalizm istiyorum.

SİYASİ GREV HAKKI DESTEKLENMELİDİR

Konya'da başlayan grevin sermaye sınıfının çeşitli kesimleri arasındaki çelişkilerin işçi sınıfı içine yansıtılmak istenmesinden doğduğunu görüyoruz. Buna rağmen, karayolu işçilerine yapılan baskı ve tehditlere karşı çıkıyoruz. Ve sendika yöneticilerinin niyetlerini bir yana bırakıp, işçilerin siyasi grev yapma hakkını savunuyoruz.

Yol işçilerinin grevi desteklenmelidir!...

GAZETENE SAHİP OL

İŞÇİ DAVASI: İşçilerin haftalık ekonomi ve politika gazetesi. Sahibi: Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu müdür: Şengül Karademir / Yönetim yeri: Nizam cad. Birlik iş hanı, kat: 3, No: 311 - ZONGULDAK. / Yazışma adresi: P.K. 68 - Zonguldak / Tel: 3886 / İstanbul bürosu: Alemdar mah. Çatalçeşme sok. Atalay iş hanı, No: 27, Cağaloğlu - İSTANBUL / Abone: altı aylık 25 Tl. yıllık: 50 Tl. / Yabancı ülkeler için abone ücreti üç katıdır / Dizgi : BAŞARAN Matbaası / Baskı : UFUK Matbaası / Telefon : 26 43 09 - Cağaloğlu - İst.

141-142 KALDIRILMALIDIR!

SORULAR

1 — **141 ve 142. maddelerin yasakladığı hususlar nelerdir?**

2 — **Bugüne kadar 141 ve 142. maddelerin kaldırılması için yeterli mücadele verilmişmidir? Verilmediyse sebepleri nelerdir?**

3 — **Bu maddelerin kaldırılmasının sosyalist harekete sağlayacağı yararlar nelerdir?**

4 — **Bu mücadele hangi güçlerle ve nasıl bir yapı çerçevesinde verilmelidir?**

5 — **141 ve 142. maddelerin kaldırılması için ne tür eylemler gerçekleştirilmelidir?**

TÜRKİYE BİRLİK PARTİSİ (TBP)

Gazetemizin sorularını Türkiye Birlik Partisi'nden Genel Sekreter Yardımcısı Dursun Bilâ cevaplandırmıştır. Bilâ'nın cevapları şöyle :

C - 1 : TCK'nın 141 ve 142. maddeleri bir sosyal sınıfın diğer sosyal sınıf üzerinde tahakküm kurmak amacıyla örgüt teşkilini ve bu amaçla propaganda yapılmasını yasaklamaktadır. Ancak yasalar iktidar güçlerinden soyutlanamazlar. Bugüne kadar bu maddeler her zaman halktan yana devrimciler üzerinde tatbik edilmiştir. Şimdiye kadar hiçbir sağcı örgüt ya da sermayedar hakkında bu maddelerin uygulandığı görülmemiştir.

C - 2 : Devrimci mücadele devrimci sınıfların bilinç ve örgütlenme düzeylerine bağlıdır. Bugüne kadar 141 ve 142. maddelerin kaldırılması için yeterli mücadele verilememiştir. Bu mücadele aydın ve öğrenci kesimi içersinde kalmış halka malolmamıştır. Çalışan halkın bu bilince ulaştığı gün yeterli mücadelenin verileceğine kuşku yoktur.

C - 3 : 141 ve 142. maddeler herşeyden önce düşünce özgürlüğünü kısıtlayan maddelerdir. Bu yasaların kaldırılması demokrasimizin sınırlarını genişletecektir. Demokratik bir ortamın devrimci hareket için daha yararlı olduğu açık bir gerçektir. Böylece işçi ve köylü sınıflarının örgütlenmesini önleyen engeller kaldırılmış olacak, Anayasa'mızın öngördüğü düşünce ve örgütlenme özgürlüğü gerçekleşecektir.

C - 4 : Bu mücadele elbetteki, başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi sınıf ve tabakalar tarafından verilmelidir. Burada temel mesele mücadelenin emekçi sınıflar tarafından kavranmasıdır. Anayasal çerçeve içersinde bu mücadele başarıya ulaştırılabilir.

hak ve özgürlükleri sonuna kadar kullanıp bilimsel sosyalizmin ışığında bütün mücadele biçimlerinden yararlanarak gerçekleştirmelidirler.

TÖB-DER ZONGULDAK ŞUBESİ

Töb - Der Zonguldak Şube Başkanı Sami Temel, gazetemizin sorularını şu şekilde cevaplandırmıştır:

C - 1 : 141 ve 142 maddeler fikir planındaki eylemleri değil, şiddet yolunu seçen - öneren eylemleri suç saymaktadır. Maddelerin objektif çözümlenmesinden çıkan sonuç budur. Ama uygulamalar çoğu zaman hiçte böyle olmamaktadır. Sınıfının bilincine ermiş ilerici, devrimci ve tümüyle yurtseverlere karşı bu maddeler acımasızca kullanılmaktadır.

C - 2 : 141 ve 142. maddelerin kaldırılması için yeterli ve etkili bir mücadelenin verilemediği kanısındayım. Bilindiği gibi sözkonusu maddeler 1936 yılında Türk Ceza Yasasına girmiş olup kırk yıldanberi işletilmiştir. İlk iki yıl maddelerin uygulanışı ile sonraki yıllar uygulanışı arasında önemli farklılıklar olmuştur. Çünkü günümüze değin dört kez geriye doğru değişiklik yapılmıştır. Değişiklik yapılmadan önce (ilk iki yıl) düşünce suç sayılmamış, düşüncenin suç sayılabilmesi için «şiddet» koşulu aranmıştır. Yapılan değişikliklerden sonra «şiddet» sözü maddelerden çıkarılmış ve düşünce özgürlüğü zincire vurulmuştur. Sosyo ekonomik düzen konusu tehlikeli alan olmuş ve egemen güçlerin tehlikeli ilan ettikleri alana giren aydınlar, ilerici, devrimci, yurtseverler zindanlara tıkılmışlardır. Fikir planındaki gelişmeler engellenmiştir. Maddelerin uygulanışı özellikle çok partili döneme geçene dek acımasız olmuştur. Esasen çok partili dönemde de geniş ölçüde bir ge-

Tek sözle belirtmek gerekirse «antiemperyalist - antifaşist» olan güçlerin tümü bu mücadelede yerini alacaktır, almalıdır.

C - 5 : Önce, sözünü ettiğim antiemperyalist - antifaşist güç birliği sağlanmalıdır. Bu olmadan, geniş tabanlı [illegible] namayacağı bilinen bir gerçektir.

Yorum

Kapitalist toplumun iki temel sınıfı işçi sınıfı ve burjuvazi (patronlar sınıfı) dir. Patronlar sınıfının çeşitli kesimleri vardır. Tarım patronları, ticaret patronları, sanayi patronları gibi. Toplumdaki sınıflar kendi çıkarları etrafında örgütlenirler. Yani, bu örgütlenmenin en üst biçimi olan siyasi partiler, toplumdaki bir sınıfı temsil ederler. Ve iktidarlarını o sınıfın çıkarları için kullanırlar. Bunun için burjuva partilerinin iktidarı da bir «sınıf iktidarı» dır ve bütün burjuva partileride 141. maddenin kapsamı içine girerler.

Ama patronlar ve onların partileri kendi iktidarlarının «sınıf iktidarı» olduğunu inkar ediyorlar, saklıyorlar. Ve çalışan sınıfların iktidar mücadelesi yapmasını önlemek için «sınıf iktidarı» kurulamaz diye kanun çıkarıyorlar. Ve sonra kendileri hariç bu kanunlara işçi sınıfının ve diğer emekçilerin uymasını istiyorlar. Uymayanları da ya hapse atıyorlar ya da öldürüyorlar.

Patronlar sınıfının temsilcilerinden Demirel «141 ve 142. maddelerin kaldırılmasını isteyen mi var, kaldırılmamasının bir zararı mı var» diyor. Elbette var. Hem bu maddelerin kaldırılmasını isteyen yüzbinler var, hem de bu mad-

[illegible] «maoculuk», «maceracılık» gibi sapmaları saymakla yetindi, ancak, «burjuva reformizmi», «sosyal demokrasi» gibi sapmaları saymaktan kaçındı.

Genel Başkan Kemal Türkler'in meselenin «YA KAPİTALİZM - YA SOSYALİZM» şeklinde konulması çok dikkatimizi çekti. Bu konuda zaman zaman ters tavırlarını bildiğimiz Kemal Türkler için büyük ilerleme doğrusu! Acaba DİSK'in karar günleri gelip çattığında da aynı kesin tavrı gösterebilecek mi?

Aslında Ereğli'de geçmiş değil gelecek önem taşıyor.

Konseyde de dile getirildiği gibi, önümüzdeki dönemde Erdemir işçilerini zor günler bekliyor. Özellikle yetki döneminde sermaye yanlısı sendikaların ve kiralık adamlarının Ereğli'de bir sürü [illegible] bekleniyor. İşçilerin işyerinde de çeşitli baskılarla karşılaşması mühtemel.

Erdemir işçileri bütün bu zorlukların üstesinden gelecek güçtedir. Geçmişte Erdemir işçileri çok ağır şartların içinde başarıya ulaşmasını bilmiştir. Erdemir işçileri, mücadelenin zorlu günlerinde aralarındaki görüş ayrılıklarını arka plana atmayı ve ortak hedefler etrafında birleşmeyi daima başarmıştır.

Devrimci, ilerici sendikalarda başarının yolu «SENDİKA İÇİ DEMOKRASİ» den geçer. Sendika içi demokrasi, işçilerin sendikalarda gerçekten söz sahibi olması demektir. İşçilerin sendikalarını candan desteklemesi ancak bu şekilde sağlanır Bütün üyelerin ortak hedefler için kenetlenmesi ve kaynaşması ancak bu şekilde sağlanır. Sendika içinde tartışma ve eleştiri özgürlüğünün korunması için çok dikkatli ve sabırlı olunmalıdır.

Erdemir işçileri, yeni dönemde yeni taktikler uygulayacak ve başarılarını devam ettirecektir.

Konuklardan MADEN - İŞ Eğitim Dairesinden SÜLEYMAN ÜSTÜN de bir konuşma yaptı. Erdemir işçilerinin eskidenberi tanıdığı ve sevgiyle karşıladığı Süleyman Hoca, genel olarak sosyalizmin üstünlüğünü anlatmaya çalıştı. Konuşması sırasında, «Biz barış istiyoruz, ama kutsal savaşların da olduğunu bilinenler arasında söylendi.

Sonunda seçimlere geçildi. Genel merkezce «tek aday» olarak gösterilen ŞÜKRÜ ÖZBAYRAK 146 oy aldı. Buna karşılık 60 oy boş çıktı ve 4 oy da iptal edildi. Böylece, 5 ay önce istifa eden Özbayrak yeniden göreve gelmiş oldu.

'SİLAHLANMAYA HAYIR''

Ereğli 9. Bölge Konseyi'nde çalışma raporu üzerine Kemal Dağcıoğlu konuştu.

Bu konuşmanın bazı bölümlerini aşağıda veriyoruz :

«ARKADAŞLAR,

Türkiye işçi sınıfının sömürü ve baskıya karşı verdiği mücadelede parlak bir geçmişe sahip olan siz Erdemir [illegible]

Türkiye'de işçi sınıfının sendikal mücadelesi gittikçe güçleniyor. İşçi sınıfımız haklarına gittikçe daha çok sahip çıkıyor. İşçi sınıfımız haklarını korumak ve geliştirmek için yiğitçe mücadele ediyor... Her türlü baskıya ve saldırıya rağmen işçi sınıfımızın mücadelesi gelişiyor.

Sendikal mücadelemizin yükselmekte oluşunu üst örgütümüz DİSK'in ülke çapındaki gelişmesinde apaçık görüyoruz. DİSK'e bağlı sendikaların üye sayısı hızla artıyor. İşçi sınıfımızın ilerici sendikacılık anlayışını temsil eden DİSK'in toplum içindeki ağırlığı artıyor.

İşçi sınıfımızın ekonomik ve politik mücadelesinin daha doğru olarak yürütülmesi konusunda genel merkez yöneticileriyle farklı görüşler taşıdığımız halde DİSK'in aldığı mesafeyi olumlu sayıyoruz.

Buna karşılık, sermaye sınıfının çıkarlarını savunmaya çalışan sendikaların oluşturduğu TÜRK - İŞ içinde panik ve telaş görüyoruz. İşçi sınıfı hareketinin genel olarak yükselmesi ve işçi yığınları arasında DİSK'e duyulan yakınlığın artması karşısında TÜRK - İŞ yöneticilerinin bu gelişmeyi durdurmak üzere yeni yollar aradıklarını görüyoruz...

İşçi sınıfımızın mücadelesini durdurma açısından TÜRK - İŞ'te aradığını bulamayan ve TÜRK - İŞ'i artık yetersiz gören bazı patronların daha da ileri giderek MİSK'e bağlı faşist sendikaları açıktan kurmaya ve desteklemeye başladıklarını görüyoruz.

Günümüzde sosyalist ülkeler güçlenmekte ve kapitalist sistem içindeki ülkelerdeki işçi sınıfı hareketleri de yükselmektedir. Sosyalizmin kapitalizme olan üstünlüğü her alanda kendini göstermektedir. Ekonomik gelişmeden toplum hayatına, sanattan spora kadar her alanda sosyalizmin gücü kendini kabul ettirmektedir...

İşçi sınıfı bilimi ışığında sosyalizmin dünya çapında gösterdiği başarıları gururla izliyoruz. Sosyalist sistemin kapitalist sisteme meydan okuyuşu olarak gördüğümüz «detant» politikasının doğruluğuna inanıyoruz Sosyalist ve kapitalist ülkelerin barış içinde yaşadığı ve kıyasıya yarıştığı bir dünyada sosyalizmin mutlaka zafere ulaşacağına inanıyoruz...»

- **Silahlanmaya hayır,**
- **Savaş kışkırtıcılığına hayır,**
- **NATO'ya, CENTO'ya hayır.**
- **141 ve 142 kaldırılmalıdır.**
- **Sınırsız grev hakkı tanınmalıdır.**
- **Eşit işe eşit ücret ilkesi uygulanmalıdır.**
- **İş kanununun 13. ve 17. maddeleri kaldırılmalıdır.**
- **İşçi sağlığı ve iş güvenliğine önem verilmelidir.**

Karayolları işçilerinin Konya'da başlattığı grevden bir görünüş.

KARAYOLU İŞÇİLERİ SİYASİ GREV YAPIYOR

TÜRK - İŞ'e bağlı YOL - İŞ Sendikasının üyesi karayolu işçileri 12 Ağustos günü greve başladı. Konya'da başlayan ve kademeli olarak yayılan grev 33 işyerinde uygulanıyor.

Bu grevin özelliği «siyasi» oluşundan geliyor,. Grev, sözleşme gibi ekonomik bir meseleden doğmadı. YOL - İŞ yöneticileri bu greve «hak» grevi diyorlar ve işveren durumundaki resmi makamların yaptıkları haksız baskıları durdurmak için grev yaptıklarını söylüyorlar.

Yol işçilerinin grevi sendika yöneticileri ile bazı parti liderleri arasında sert tartışmalara sebep oldu. YOL - İŞ ve TÜRK - İŞ yöneticileri işyerindeki baskıların MSP kanadından geldiğini açıkça ortaya koydular. MSP'nin elindeki Bayındırlık Bakanlığı, Karayolları Genel Müdürlüğü, Karayolları Bölge Müdürlüğü ile Konya Valiliği'nin yakın ilişkiler içinde olduklarını ve yol iş kolunda MSP yanlısı ÖZYOL - İŞ isimli bir

İSTANBUL YOL - İŞ SENDİKASI DA GREVE KATILDI

İstanbul bölgesi YOL - İŞ Sendikası'na giderek Konya'da başlayan grev konusunda bilgi aldık. Genel Sekreter CENGİZ TIĞLI gazetemiz muhabirinin sorularına cevap verdi.

Soru : Konya'da başlayan grevin nedeni sizce nedir?

Cevap : İşveren sözleşmeyi çiğnedi. Üyemiz olan işçileri işten çıkarttı ve bize haber vermedi.

Soru : İşverenin amacı nedir?

Cevap : İşverenin amacı MSP'ye taban sağlamak. Ancak MSP düşüncesi işçiye çok uzak ve ters düşüyor. Bu yüzden işçilere karşı zor ve baskı kullanıyorlar.

Soru : Bu greve siyasi grev denebilir mi?

Cevap : Evet. Bizim grevimiz bir hakkın korunması için yapılıyor. Grevimiz siyasi baskılara karşı çıkışımızın bir ifadesidir.

Soru : Grevdeki işçilerin moral

tarihinde yapıldı. Bu toplantıya seksenden fazla ülke katıldı. Bir çok ülke de gözlemci olarak katıldı. Bu toplantıya Türkiye'nin gözlemci olarak katılmasına müsaade edilmedi. Ve Kıbrıs Türk Federe Devleti'de kabul edilmedi.

Bu toplantıların hemen hemen tümünde, silahsızlanma, ırkçı ve faşist ülkelerin kınanması, emperpalizme karşı ortak mücadele yolunda kararlar alındı. Alınan kararlar genellikle uygulama olanağı bulmamasına rağmen, Bloksuzlar hareketi dünya politikasında gittikçe etkinliğini arttırmaktadır

BLOKSUZ ÜLKELER HAREKETİ NEDİR?

Bloksuz ülkeler hareketini anlayabilmek için, hareketi doğuran ve ona yön veren güçleri de bilmek gerekir.

Bu güçlerden biri başta Amerika olmak üzere, emperyalist ülkelerin politikalarıdır. Kapitalist ülkeler dünyada sosyalizmin gelişimini engellemek için NATO, CENTO, SEATO gibi saldırgan amaçlı örgütler kurmuşlardır. Bu örgütlere sosyalist sistem dışındaki bütün ülkeleri de katmak istemektedirler.

Yeni kurulmuş veya azgelişmşi ülkelerin, bu tür örgütlere katılması onların imkanlarının askeri harcamalara gitmesine yok açmakta

noloji ihraç ederek, çokuluslu şirketler vasıtasıyla ekonomileri kontrol altında tutarak bu ülkelerin kapitalist sistem içinde kalmasına çalışmaktadırlar.

Bağlantısızlar hareketine yön veren ve onların gelişimini sağlayan bir diğer etken de dünya sosyalist sistemidir. Sosyalist sistemin güçlenmesi emperyalizmin hareket alanını ve gücünü sınırlandırmıştır. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin savaşsız bir dünyanın yaratılması yolundaki çabaları sonucu bloksuzlar hareketi emperyalizm karşısında daha da güvenceli bir hale gelmiştir. Ayrıca sosyalist ülkelerin bloksuz ülkelere yaptıkları son derece elverişli yardımlar onların emperyalizme olan bağımlılıklarını da azaltmaktadır. Kısaca sosyalist ülkelerin politikası ile bloksuz ülkelerin silahsızlanma, iç işlerine karışmama, emperyalizme karşı mücadele, ırkçı ve faşist ülkelere karşı tavır alma gibi ilkeleri uyuşmaktadır.

Bugün Amerika ve diğer emperyalist ülkeler her türlü imkanı kullanarak, hatta bölgesel savaşlar çıkararak bloksuzlar hareketini parçalamya çalışmaktadırlar. Ancak bütün bu cabalar boşunadır. Bloksuzlar hareketi barıştan yana ve emperyalizme karşı aktif bir mücadele çizgisi haline gelecektir.

Son bloksuz ülkeler toplantısının yapıldığı Sri Lanka'nın başbakanı, Bayan Bandaranaike.

ERDEMİR'DE YENİ BİR DÖNEM BAŞLIYOR

Ereğli'de geçen yıl yapılan bölge konseyine katılan delegelerden bir gurup

Karadeniz Ereğlisi (Özel) - DİSK'e bağlı TÜRKİYE MADEN - İŞ SENDİKASI Ereğli 9. Bölge Konseyi 29 Ağustos Pazar günü Ereğli'de toplandı.

Saat 10,30 da başlayan konsey üç saat kadar sürdü. Yoklama sırasında 343 delegeden 177'sinin salonda bulunduğu saptandı ve dinleyicilerin eskilerine göre az olduğu görüldü. Genel Merkez yöneticilerinden iki - üç kişinin toplantıya katılması ve diğerlerinin mesaj yollamakla yetinmesi dikkati çekti.

Konseyi yönetmek üzere divan başkanlığına DİSK'in yeni yöneticilerinden FEHMİ IŞIKLAR seçildi. Daha önceden okunduğu gerekçesiyle geçmiş dönemin çalışma raporunun konseyde okunmasına gerek görülmedi.

Konuklardan MADEN - İŞ Genel Sekreter Yardımcısı KEMAL BAYSAL bir konuşma yaptı. Konuşmasında ülkemizdeki faşist tırmanışın temellerini anlatmaya çalışan Baysal, emperyalist sistemin içinde bulunduğu bunalım, sosyalist ülkelerin güçlenmesi, emperyalist sisteme ekonomik bakımdan bağımlı olan Türkiye'deki işsizlik ve pahalılık üzerinde durdu. DİSK'in «emperyalizme ve faşizme karşı daha ileri bir demokrasi mücadelesi» verdiğini söyleyen Baysal, bu arada DİSK'in sloganlarını tekrarladı.

yoruz». «üretilen değil üreten güzel», «Ne mutlu size be işçiler, dünyayı değiştireceksiniz» gibi sözleriyle Süleyman Hoca salondakileri biraz olsun canlandırdı.

Çalışma raporu üzerine eski bölge yönetim kurulundan Kemal Dağcıoğlu dışında kimse konuşmadı Bu arada divan başkanı Fehmi Işıklar bazı konulardaki görüşlerini açıkladı. DİSK Genel Yürütme Kurulu üyesi Işıklar, işverenlerin, iktidarların ve sarı sendikaların işçi sınıfına baskı yaptıklarını anlatarak buna karşılık ekonomik ve politik mücadelenin birlikte verilmesinin şart olduğunu söyledi. Bu arada, bir de benzetme yaparak, işçileri musluğu değil vanayı ele geçirmeye çağırdı.

Daha sonra DİLEKLER maddesine geçildi. Söz alan delegeler çeşitli günlük sorunların çözümünü istediler. Delegeler «sendika içi demokrasi» üzerinde önemle durdular ve sendika yöneticilerini bu konuda hayli eleştirdiler.

Seçimlere geçilmeden eski baş temsilci Doğan Aloğlu'nun konuşması sırasında salondan bazı gürültüler çıktı ve bir süre sonra yatıştırıldı. Divan başkanının daha önce uyanık davranamadığı ve konuşmacıyı uyaramadığı dinle-

Yorum

Ereğli'deki son bölge konseyini yerinde izledik. Eskisine göre daha donuk, durgun ve cansız bulduğumuz konsey üzerine görüşlerimizi kısaca vermek istiyoruz.

Önce yapılan konuşmalara bir göz atalım:

MADEN - İŞ Yürütme Kurulu'ndan Kemal Baysal, uluslararası planda genel olarak sayılan «ULUSAL BAĞIMSIZLIK» sloganını Türkiye için de geçerli göstermeye çalıştı. Biz, 1976 Türkiyesi'nde emperyalist kapitalizme karşı mücadeleden ayrı bir «bağımsızlık» mücadelesi olduğuna kesinlikle inanmıyoruz. Oysa Baysal'a göre Türkiye ile - örneğin - Angola arasında bir fark yok! Yine Baysal, işçi sınıfı içine sokul-

C - 5 : Bu maddelerin kaldırılması için yapılacak eylemler elbette ki, Anayasamız çerçevesinde olmalıdır. Ancak bunların başarıya ulaşması için mücadelenin emekçi halka malolması, halk tarafından benimsenmesi gerekir. Dar bir aydın hareketi olarak kaldıkça hiçbir eylem ve çabanın sonuç alacağını sanmıyoruz.

ZONGULDAK HALKÇI VE DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ

Zonguldak Halkçı ve Devrimci Gençlik Derneği Başkanı Vedat Yeniçeri'nin gazetemizin sorularına cevapları şöyledir :

C - 1 : 141 ve 142. maddeler ceza kanununa, işçi sınıfının politik ve ideolojik mücadelesinin engellenmesi için konulmuştur.

C - 2 : Bugüne kadar 141 ve 142. maddelerin kaldırılması için yeterli mücadele verilmemiştir. Yeterli mücadele verilmiş olsaydı bu gün ceza kanununda 141 ve 142. maddeler olmazdı.

141 ve 142. maddelere karşı yeterli mücadele verilmemiş olmasının sebepleri : Türkiye geri kalmış kapitalist bir ülkedir. Bu geri kalmışlık her alanda olduğu gibi sosyalist harekete de yansımaktadır. Sosyalist teoriyi ustalıkla kullanarak işçi sınıfını sosyalist mücadeleye sokabilecek öncü kadrolar oluşmadığından 141 ve 142. maddelere karşı yürütülen mücadele başarıya ulaşamamıştır.

C - 3 : İşçi sınıfının bağımsız siyasi hareketi sonucu 141 ve 142. maddelerin kaldırılmasıyla demokratik haklar daha da genişleyecek, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi tabakaların ekonomik, politik ve ideolojik örgütlenmesi daha da hızlanacak ve kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci kısalacaktır.

C - 4 : Bu mücadele, işçi sınıfını burjuva ve küçük burjuva hareketlerinin peşine takmayan, işçi sınıfının bağımsızlığını koruyan güçlerle verilmelidir.

Demokratik hakların genişletilmesi için verilen mücadele, sosyalizm için verilen mücadelenin içindedir. Bu mücadele anti - emperyalist anti - kapitalist bir çerçeve içersinde yürütülmelidir.

C - 5 : Bu mücadeleyi yürütecek olan güçler anayasanın tanımış olduğu

lişmenin olduğu söylenemez. 1961 Anayasasının işlerlik kazanmasından sonra durum değişmiştir. Baskı altında tutulan politik hayat önemli ölçüde özgürlüğüne kavuşmuştur. Sosyal programlı politik örgütler kurulabilmiş, geniş yığılar demokratik kitle örgütleriade toplanabilmişlerdir. Gençlik örgütlenmiştir. Düşünce ve bilim özgürlüğü (belli ölçülerde bile olsa) yığınlarda uyanışı getirmiştir. Bu uyanış 141 ve 142'yi aşmış ve gereksizliğini ortaya koymuştur. Egemen güçler egemenliklerini bu maddelerle sürdüremeyeceklerini anlamışlar ve yeni önlemlere başvurmuşlardır. Devlet Güvenlik Mahkemeleri bunun açık kanıtıdır.

Sosyal uyanış 141 ve 142'yi aşmıştır ama, burjuva iktidarlarınca bu maddeler yurtseverlere karşı yine de kullanılmaktadır. Bu olgu karşısında sosyal programlı örgütler, devrimci sendikalar ve tüm demokratik baskı gurupları 141 ve 142'ye karşı etkin mücadeleyi gündeme almalıdırlar.

C - 3 : Her ne kadar maddelerin içeriği düşünceyi, bilimi öğrenme ve öğretmeyi, yaymayı suç saymıyor ise de, uygulamalar farklı olmakta ve hukuk açısından sorunlar ortaya çıkmaktadır. Toplumların sosyal mücadelelerini anlatan eserleri Türkçeye kazandıranlar yüzlerce yıl hüküm giymektedir. Toplumcu yazar, çizer ve sanatçılar 141 ve 142'ye göre suçlanmaktadır. Kısacası düşünce ve bilim özgürlüğüne kavuşmanın önünde duran bir engeldir bu maddeler. Maddelerin kaldırılmasıyla, toplumların sosyo ekonomik yapıları geniş yığınlar tarafından öğrenilecek, demokrasi fikir planında işlerlik kazanacaktır. Yetişmiş yurtsever kadrolar belli dönemlerde olduğu gibi, mücadele alanından alıkonmıyacaktır. Örgütlenme ve örgütlü mücadele nicel - nitel olarak gelişecek, kitleler etkinlik kazanacaktır. Bu arada şunu da eklemek gerekir ki, belkide yanlış ya da eksik bilgilenmeden doğan ve sosyal mücadelenin etkinliğini önemli ölçüde azaltan bölünmüşlük önlenebilecektir.

C - 4 : 141 ve 142'ye karşı mücadele verecek güçler bellidir. Bu, «faşizm»e bakış açısına bağlıdır. Faşizme karşı yürütülecek mücadelenin, emperyalizmden ayrı tutulamayacağı da bir gerçektir. Emperyalizmin ve yerli egemen güçlerin tahakkümü altındaki bir ülkede faşizm olgusunu doğru değerlendirmek gerekir.

de maddelerin hâlâ bulunmasının toplumun fikir ve pratik olarak ilerlemesine büyük zararı var. 1 Mayıs İşçi Bayramı'nda 200 bin işçi 141 ve 142. maddeler kalksın derken, hâlâ bunların kalkmasını isteyen mi var demek, sağır numarası yapmakta başka bir şey değildir. Türkiye'nin bilim ve sanat alanında bunca geriliği ortada iken, düşünce üzerine bir baskı koyan bu maddelerin durmasının bir zararı mı var demek, toplumun gelişmesini istememek demektir.

141 ve 142. maddelerin ve ona benzer daha bir sürü ceza maddesinin olduğu bir ülkede, insanların iki lafından veya yabancı bir kitap çevirmekten 10 yıla mahkum olduğu, üç kişinin bir araya gelmesine gizli örgüt adı verilip 15 sene mahkum olduğu bir ülkede hiç bir gelişme olmaz Ne sanayileşme ilerler, ne toplumsal düzen ilerler, ne bilim, ne sanat, ne spor adım atabilir

141 ve 142. maddeler kalkmalıdır. Hem de mutlaka kalkmalıdır. Bütün işçi sınıfı kendi siyasetini kısıtlayan bu maddelerin kalkması için mücadele etmelidir. Bütün aydınlar, düşünme ve yazma özgürlüğünü kısıtlayan bu maddelerin kalkması için mücadele etmelidir. Bütün sanatçılar, sanatçı olarak gelişmelerini ve yaratıcı çalışma yapmalarını önleyen bu maddelerin kalkması için mücadele etmelidir. Sosyalist partiler eylem programlarının başına bunu koymalıdırlar. Bütün sendikalar bunun mücadelesi için çalışmalı, bütün demokratik kuruluşlar bunun için çaba göstermelidirler. Bu maddelerin kalkması işçi sınıfının, sosyalistlerin, bütün aydınların, ilericilerin, sanatçıların ortak davasıdır. Bunun mücadelesinde birlik sağlanmalıdır

Bu konuda gazetemiz çeşitli kuruluşlardan demeç istemiştir. Türkiye İşçi Partisi Genel Merkezi ile DİSK Genel Merkez Yönetim Kurulu gazetemize böyle bir demeç vermeyi kabul etmemişlerdir. Türkiye Sosyalist Parti Genel Merkezinden ise olumlu veya olumsuz bir cevap alınamamıştır.

Zonguldak'da ise başta Disk'e bağlı MAB - İŞ Sendikası yöneticileri, olmak üzere İlerici Gençlik Derneği ve İlerici Kadınlar Derneği şube yöneticileri demeç vermekten kaçınmışlardır. Demeç vermekteki bu olumsuz tavırlar, bu örgütlerin 141 ve 142. maddeler karşısındaki tutarsız tavırlarının bir göstergesidir.